

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-023-16(4)/16/AB

Warszawa, dnia 08 marca 2016 r.

DECYZJA DIH IV/6/2016

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r., poz. 23) oraz art. 1 ust. 3 i art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2014 r. poz. 148 z późn. zm.) oraz art. 104 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Szczecinie nr WPN.8361.256.2015 z 20 stycznia 2016 r., na mocy której zarządzono wobec przedsiębiorcy Marka Szydłowskiego, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą „Hotel Margo” Marek Szydłowski w Cedyni, usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości polegających na używaniu prawnie zastrzeżonej nazwy rodzajowej „hotel” w treści strony internetowej, na wizytówce i na zewnątrz obiektu oznaczonego jako „Hotel Margo” mieszczącego się przy ul. Obrońców Stalingradu 22 w Cedyni, w którym świadczone są usługi hotelarskie, nie posiadając decyzji Marszałka Województwa Zachodniopomorskiego o zaszeregowaniu obiektu do określonego rodzaju, tj. wbrew przepisom art. 39 ust. 1 w związku z art. 42 ust. 1 oraz art. 43 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 187), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

Uzasadnienie

W dniach 15 i 19 stycznia 2015 r. inspektorzy reprezentujący Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Szczecinie (zwanego dalej: „Zachodniopomorskim WIIH” lub „organem pierwszej instancji”) przeprowadzili kontrolę w zakresie legalności wykonywania działalności gospodarczej, polegającej na świadczeniu usług hotelarskich. W wyniku podjętych czynności kontrolnych inspektorzy stwierdzili, że przedsiębiorca Marek Szydłowski, prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą „Hotel Margo” Marek Szydłowski w Cedyni, świadczył usługi hotelarskie z jednoczesnym używaniem nazwy rodzajowej „hotel” bez wymaganej przepisami prawa decyzji właściwego

marszałka województwa. Jak wynika z dokumentacji sprawy w efekcie niniejszej kontroli, skierowano do przedsiębiorcy wystąpienie pokontrolne, w którym Zachodniopomorski WIIH wniósł o usunięcie nieprawidłowości. Zważywszy na brak dowodów świadczących o usunięciu stwierdzonych ww. uchybień oraz po potwierdzeniu w Urzędzie Marszałkowskim Województwa Zachodniopomorskiego, że przedsiębiorca nie zrealizował wskazań wynikających z wystąpienia pokontrolnego i nie posiada stosownej decyzji właściwego marszałka województwa o zaszeregowaniu obiektu stwierdził, iż przedsiębiorca nadal nie posiada wymaganej prawem decyzji, organ pierwszej instancji uznał za zasadne przeprowadzenie kontroli, mającej na celu przeciwdziałanie popełnieniu wykroczenia, wskazanego w art. 60¹ § 4 ust 3 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń (Dz. U. z 2015 r., poz. 1094 z późn. zm.), (zwanej dalej: „Kodeksem wykroczeń”).

W związku z powyższym, w dniach 12 i 16 listopada 2015 r., inspektorzy reprezentujący Zachodniopomorskiego WIIH przeprowadzili czynności kontrolne w obiekcie oznaczonym „Hotel Margo” mieszczącym się w Cedyni, w którym przedsiębiorca Marek Szydłowski, prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą „Hotel Margo” Marek Szydłowski w Cedyni (zwany dalej: „stroną postępowania”), prowadził działalność gospodarczą polegającą na świadczeniu usług hotelarskich. Kontrolę rozpoczęto bez zawiadomienia przedsiębiorcy o zamiarze wszczęcia kontroli zgodnie z art. 79 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584 z późn. zm.), (zwanej dalej „ustawą o sdg”), w związku z możliwością popełnienia wykroczenia polegającego na świadczeniu usług hotelarskich używając nazwy rodzajowej „hotel” bez decyzji Marszałka Województwa Zachodniopomorskiego o zaszeregowaniu obiektu do określonego rodzaju.

W toku kontroli ustalono i udokumentowano w protokole kontroli nr WPN.8361.256.2015 z dnia 16 listopada 2015 r., że przedsiębiorca świadcząc w ww. obiekcie usługi hotelarskie, używał prawnie chronionej nazwy rodzajowej „hotel”: na zewnątrz obiektu (tj. na budynku, na dwóch reklamach po bokach bramy wjazdowej i na banerze przed obiektem), na stosowanych przez przedsiębiorcę wizytówkach oraz w treści strony internetowej www.hotelmargo.com.pl, gdzie niejednokrotnie użyto nazwy rodzajowej „hotel” tj. m.in. „Witamy na stronie Hotelu Margo”, „Przy hotelu znajduje się restauracja (..)”, mimo, iż nie posiadał decyzji Marszałka Województwa Zachodniopomorskiego o zaszeregowaniu obiektu do poszczególnego rodzaju obiektu hotelarskiego. Powyższe działanie przedsiębiorcy naruszało przepisy art. 39 ust. 1 w związku z art. 42 ust. 1 oraz art. 43 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych (Dz. U. z 2014r., poz. 196 ze zm.), (zwanej dalej: „ustawą o usługach turystycznych”).

Pismem z 17 listopada 2015 r. Zachodniopomorski WIIH przekazał przedsiębiorcy ww. protokół kontroli wraz z załącznikami.

Zachodniopomorski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w Szczecinie mając na uwadze wyniki kontroli, uznał iż niezbędne jest usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości i zawiadomił przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w zakresie wydania zarządzenia, zgodnie z art. 32 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2014r., poz. 148 ze zm.), (zwanej dalej: „ustawą o Inspekcji Handlowej”) i usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości polegających na używaniu nazwy rodzajowej „hotel” w treści strony internetowej, na wizytówce i na zewnątrz obiektu oznaczonego jako „Hotel Margo” w Cedyni, w którym świadczone były usługi hotelarskie, bez decyzji Marszałka Województwa Zachodniopomorskiego o zaszeregowaniu obiektu do określonego rodzaju. Ponadto w ww. piśmie organ, zgodnie z art. 10 § 1 kpa, poinformował stronę, że w terminie 7 dni od daty doręczenia zawiadomienia ma możliwość wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań w opisanym sprawie. Strona nie skorzystała ze swojego uprawnienia.

W dniu 20 stycznia 2016 r. Zachodniopomorski WIIH na podstawie art. 32 ustawy o Inspekcji Handlowej oraz art. 104 Kodeksu postępowania administracyjnego wydał w drodze decyzji administracyjnej zarządzenie pokontrolne o sygnaturze WPN.8361.256.2015 zarządzając usunięcie przez ww. przedsiębiorcę, stwierdzonych nieprawidłowości polegających na używaniu nazwy rodzajowej „hotel” w treści strony internetowej, na wizytówce i na zewnątrz ww. obiektu oznaczonego jako „Hotel Margo” w Cedyni, w którym świadczone są usługi hotelarskie, nie posiadając decyzji Marszałka Województwa Zachodniopomorskiego o zaszeregowaniu obiektu do określonego rodzaju, tj. wbrew przepisom art. 39 ust. 1 w związku z art. 42 ust. 1 oraz art. 43 ust. 1 ustawy o usługach turystycznych oraz zobowiązał do powiadomienia o sposobie usunięcia nieprawidłowości w terminie 7 dni od daty usunięcia nieprawidłowości.

Przedsiębiorca Marek Szydłowski, prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą „Hotel Margo” Marek Szydłowski w Cedyni, pismem z 2 lutego 2016 r. wniósł odwołanie od ww. decyzji Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Szczecinie.

W odwołaniu strona zarzuciła organowi wydającemu decyzję dokonanie nierzetelnej i nieobiektywnej oceny prowadzonej przez stronę postępowania działalności gospodarczej. W szczególności strona podniosła, że:

- przed wejściem w życie ustawy o usługach turystycznych, wydane zostały decyzje z 6 września 1996 r. i 15 stycznia 2003 r. związane z funkcjonowaniem nazwy „hotel” i powinny one zachować ważność,
- w toku kontroli w dniu 15 stycznia 2015 r. inspektorzy reprezentujący Zachodniopomorskiego WIIH, żądali okazania wpisu do ewidencji, którego strona nie posiadała,

- nieuwzględniono prośby o oddalenie kontroli zważywszy na stan zdrowia strony, która nie mogła uczestniczyć w postępowaniu kontrolnym i składać wyjaśnień,
- obiekt wybudowano w 1996 r. i spełniał wszystkie kryteria, aby nazywać się hotelem, która to nazwa – w ocenie strony – nie była chroniona prawem patentowym i jest „międzynarodowym napisem, znakiem wskazującym na możliwość udzielenia noclegu”, przy czym poziom jakości usług wyznacza liczba gwiazdek, a nie sama nazwa „hotel”.

Pismem z dnia 17 lutego 2016 r. Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę Marka Szydłowskiego o przysługującym mu prawie do zapoznania się z aktami i prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów. Strona nie skorzystała z przysługującego jej uprawnienia.

Prezes UOKiK ustalił i stwierdził:

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 32 ustawy o Inspekcji Handlowej, jeżeli jest to niezbędne dla usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej wyda, w drodze decyzji, zarządzenie pokontrolne. Kontrolowany jest obowiązany poinformować wojewódzkiego inspektora w wyznaczonym terminie, o sposobie wykonania zarządzenia.

Stosownie do art. 43 ust. 1 ustawy o usługach turystycznych nazwy rodzajów i oznaczenia kategorii obiektów hotelarskich podlegają ochronie prawnej i mogą być stosowane wyłącznie w odniesieniu do obiektów hotelarskich. Możliwość oznaczenia obiektu nazwą rodzajową przysługuje przedsiębiorcy, po uprzednim wypełnieniu określonych przepisami warunków. Nazwa „hotel” może więc być stosowana – stosownie do art. 43 ust. 1 ww. ustawy – wyłącznie w przypadku obiektów hotelarskich, w odniesieniu do których marszałek województwa, właściwy ze względu na miejsce położenia nieruchomości, wydał na mocy art. 38 ust. 1 ustawy o usługach turystycznych decyzję o zaszeregowaniu obiektu do odpowiedniego rodzaju i kategorii obiektów hotelarskich.

Powodem wszczęcia postępowania zakończonego decyzją Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Szczecinie o sygnaturze WPN.8361.256.2015 z dnia 20 stycznia 2016 r. były stwierdzone, w toku prowadzonej kontroli, w należącym do strony postępowania obiekcie „Hotel Margo” w Cedyni, nieprawidłowości polegających na używaniu nazwy rodzajowej „hotel” na zewnątrz obiektu

(tj. na budynku, na dwóch reklamach po bokach bramy wjazdowej i na banerze przed obiektem), na stosowanych przez przedsiębiorcę wizytówkach oraz w treści strony internetowej www.hotelmargo.com.pl, gdzie niejednokrotnie użyto nazwy rodzajowej „hotel”, pomimo iż przedsiębiorca nie posiadał decyzji Marszałka Województwa Zachodniopomorskiego o zaszeregowaniu obiektu do poszczególnego rodzaju obiektów hotelarskich. Powyższe stanowiło naruszenie przepisów art. 39 ust. 1 w związku z art. 42 ust. 1 oraz art. 43 ust. 1 ustawy o usługach turystycznych, przy czym w celu usunięcia powyższych nieprawidłowości Zachodniopomorski WIIH wydał skarżoną decyzję.

Strona złożyła odwołanie od decyzji, stwierdzając, że inspektorzy reprezentujący Zachodniopomorskiego WIIH w sposób nierzetelny i nieobiektywny dokonali oceny prowadzonej przez kontrolowanego działalności gospodarczej, zarzucając kontrolowanemu m.in.: nieuprawnione używanie nazwy „hotel” w stosunku do budynku, w którym świadczone są usługi hotelarskie. Uzasadniając powyższe przedsiębiorca wskazał na decyzję z 6 września 1996 r. Kierownika Urzędu Rejonowego w Gryfinie, na podstawie której udzielono przedsiębiorcy pozwolenia na modernizację i rozbudowę budynku „Hotelu Margo” położonego w Cedyni, przy ul. Obrońców Stalingradu 22. Ponadto przedsiębiorca wskazuje również na decyzję Starosty Powiatowego w Gryfinie z 15 stycznia 2003 r., stosowanie do której udzielono stronie pozwolenia na użytkowanie budynku „Hotelu Margo”. W związku z powyższym strona stwierdziła, że «„DECYZJE” związane z funkcjonowaniem nazwy rodzajowej „hotel” zostały wydane».

Jednocześnie strona wskazała na treść art. 50 ustawy o usługach turystycznych, zgodnie z którym zaszeregowanie obiektów hotelarskich do poszczególnych rodzajów i kategorii na podstawie dotychczasowych przepisów zachowuje ważność, o ile rodzaj i kategoria obiektu odpowiada wymaganiom ustalonym w ustawie, natomiast inspektorzy mogli sprawdzić spełnianie tych wymagań, gdyż dokonali zgodnie z art. 16 ust. 1 pkt. 11 ustawy o Inspekcji Handlowej zakupu kontrolnego usługi hotelowej (tj. wynajęcia pokoju).

Odnosząc się do powyższych argumentów strony, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w szczególności wskazuje, że art. 39 ust 1 ustawy o usługach turystycznych nakłada na przedsiębiorcę, przed rozpoczęciem świadczenia usług hotelarskich w obiekcie hotelarskim, obowiązek uzyskania zaszeregowania tego obiektu do określonego rodzaju (hotel, motel, pensjonat, kemping, dom wycieczkowy, schronisko młodzieżowe, schronisko, pole biwakowe) i nadania mu odpowiedniej kategorii. Zgodnie z art. 38 ust. 1 ww. ustawy obiektów hotelarskich zaszeregowania do odpowiedniej kategorii dokonuje oraz nadaje im kategorię, w drodze decyzji, właściwy miejscowo marszałek województwa.

Jednocześnie Prezes UOKiK wskazuje, iż powołany przez stronę art. 50 ustawy o usługach turystycznych, oprócz wskazanego w odwołaniu ust. 1 ww. artykułu, zawiera ust. 2, zgodnie z którym, jeżeli do dnia wejścia w życie ww. ustawy obiekt hotelarski nie został zaszeregowany do określonego rodzaju i kategorii lub dotychczasowy rodzaj i kategoria

obiektu nie odpowiada wymaganiom ustalonym w ustawie, przedsiębiorca świadczący usługi hotelarskie w tym obiekcie jest obowiązany wystąpić, do właściwego organu o zaszeregowanie obiektu według nowych przepisów. Organ drugiej instancji wskazuje, że powołane i dołączone do odwołania przez stronę decyzje zostały wydane na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2013 r. poz. 1409 z późn. zm.) i dotyczyły zgodności z niniejszymi przepisami, a nie regulacji dotyczących prowadzenia działalności hotelarskiej. Pozwolenie na budowę, czy pozwolenie na użytkowanie obiektu, wbrew twierdzeniom strony, nie są związane z używaniem nazwy rodzajowej „hotel” i nie dają prawa do korzystania z niej przy świadczeniu usług hotelarskich w obiekcie, który nie uzyskał wymaganej przepisami ustawy o usługach turystycznych decyzji marszałka województwa o zaszeregowaniu tego obiektu do określonego rodzaju (hotel, motel, pensjonat, kemping, dom wycieczkowy, schronisko młodzieżowe, schronisko, pole biwakowe) i nadania mu odpowiedniej kategorii.

Organ drugiej instancji wskazuje również, że zakup kontrolny jest dokonywany przez inspektorów Inspekcji Handlowej na podstawie art. 16 ust. 1 pkt. 11 ustawy o Inspekcji Handlowej i ma na celu sprawdzenie rzetelności świadczonej usługi, a nie – jak podnosi strona – weryfikację spełniania przez określony obiekt wymogów określonych w ustawie o usługach turystycznych.

Mając na uwadze powyższe Prezes UOKiK stwierdza, że omawiane powyżej stanowisko strony nie znajduje uzasadnienia.

Kolejnym argumentem podnoszonym przez stronę, a potwierdzającym, w opinii przedsiębiorcy, brak rzetelności inspektorów realizujących czynności kontrolne w przedmiotowej sprawie, jest zarzut inspektorów zawarty w protokole z kontroli przeprowadzonej 15 stycznia 2015 r., odnośnie nieokazania wpisu do ewidencji innych obiektów świadczących usługi hotelarskie, jak również stwierdzenie w piśmie z 5 lutego 2015 r. nr WPN.8361.6.2015, że takiego wpisu przedsiębiorca nie dokonał. Czego zaprzeczeniem było pismo Burmistrza Gminy Cedynia z 7 lipca 2015r. skierowane do Zachodniopomorskiego WIIH.

Odnosząc się do powyższego organ drugiej instancji wskazuje, iż skarżona decyzja została wydana na podstawie ustaleń kontroli przeprowadzonej w dniach 12 i 16 listopada 2015 r., udokumentowanych w protokole kontroli (nr akt kontroli: WPN.8361.256.2015). Zarówno w ww. aktach kontroli, jak i skarżonej decyzji Zachodniopomorski WIIH nie wskazywał na brak dokonania przez przedsiębiorcę Marka Szydłowskiego wpisu do ewidencji innych obiektów, w których świadczone są usługi hotelarskie. W opinii Prezesa UOKiK okoliczności braku czy też nie, wpisu do ewidencji innych obiektów hotelarskich nie były przedmiotem postępowania, rezultatem którego było wydanie zaskarżonej decyzji, dlatego powyższy argument należy uznać za bezprzedmiotowy.

W odwołaniu przedsiębiorca podnosi również nieuwzględnienie przez Zachodniopomorskiego WIIH prośby o przełożenie lub oddalenie kontroli z uwagi na przebytą wcześniej operację, w związku z czym strona stwierdziła, iż nie mogła uczestniczyć w postępowaniu kontrolnym i składaniu wyjaśnień.

Organ drugiej instancji, po analizie akt kontroli wskazuje, że zgodnie z protokołem kontroli (nr akt kontroli: WPN.8361.256.2015) kontrolę przeprowadzono z uwzględnieniem art. 79 ust. 2 pkt 2, art. 80 ust. 2 pkt 2, art. 82 ust. 1 pkt 2 oraz art. 83 ust. 2 pkt 2 ustawy o sdg, w celu przeciwdziałania popełnienia wykroczenia polegającego na świadczeniu usług hotelarskich i używaniu nazwy „hotel” bez wymaganej decyzji. W związku z powyższym została podjęta kontrola w toku której, zgodnie z art. 80 ust. 5 ustawy o sdg, w przypadku nieobecności kontrolowanego lub osoby upoważnionej do reprezentowania przedsiębiorcy, czynności kontrolne mogą być wykonywane w obecności innego pracownika kontrolowanego. Zachodniopomorski WIIH nie miał zatem obowiązku wstrzymać kontroli na wniosek strony. Nie pozbawił jej jednak możliwości wypowiedzenia się i składania wyjaśnień, ponieważ pismem z dnia 7 listopada 2015 r. przesłał protokół kontroli WPN.8361.256.2015 wraz z załącznikami. Prezes UOKiK wskazuje przy tym, iż ustawa o Inspekcji Handlowej w art. 20 ust. 2 przewiduje uprawnienie strony postępowania kontrolnego, polegające na tym, iż może ona zgłosić swoje uwagi bezpośrednio do protokołu kontroli w terminie 7 dni od dnia przedstawienia protokołu do podpisu. W tym wypadku kontrolowany przedsiębiorca miał prawo w terminie 7 dni od otrzymania protokołu wnieść swoje uwagi do zawartych w nim ustaleń kontroli czy złożyć wyjaśnienia. Pouczenie o przysługującym kontrolowanemu uprawnieniu znajduje się na karcie 3 protokołu kontroli i strona mogła się z nim zapoznać i skorzystać ze swoich uprawnień, jednak tego nie zrobiła.

Mając na uwadze powyższe należy uznać, iż ww. argumenty strony są niezasadne.

Kolejną kwestią o jakiej pisze strona w odwołaniu, jest m.in. stwierdzenie, iż nazwa „hotel” nie była i nie jest znakiem prawnie chronionym, zastrzeżonym prawem patentowym, ale jest międzynarodowym napisem, znakiem wskazującym na możliwość udzielenia noclegu. Ponadto przedsiębiorca wskazuje, że system oceny hoteli przyjęty w Polsce blisko 20 lat temu stał się archaiczny, niedostosowany do zmieniającej się rzeczywistości, nie uwzględniający wszystkich udogodnień oferowanych klientom.

Prezes UOKiK, podobnie jak organ pierwszej instancji, wskazuje, że to przedsiębiorca decyduje o przedmiocie, sposobie i miejscu prowadzenia działalności gospodarczej, jednak musi być to działalność zgodna z przepisami obowiązującego prawa (patrz art. 6 ust. 1 ustawy o sdg). W przypadku prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie usług hotelarskich są to przepisy ustawy o usługach turystycznych. Zgodnie z tym aktem prawnym oznaczenia obiektu nazwą rodzajową jest prawem przedsiębiorcy, przysługującym mu jednak po uprzednim wypełnieniu przez niego określonych przepisami warunków. Kryteria rozpoczęcia i wykonywania usług hotelarskich zostały określone w przepisach art. 35 i następnych ustawy

o usługach turystycznych. W przepisach tych m.in. zdefiniowano rodzaje i oznaczenia kategorii obiektów hotelarskich, które podlegając ochronie prawnej mogą być stosowane wyłącznie w odniesieniu do obiektów hotelarskich w rozumieniu tej ustawy; m.in. taką nazwą rodzajową jest słowo „hotel” zastrzeżone dla obiektów, w odniesieniu do których marszałek województwa właściwy ze względu na położenie obiektu hotelarskiego wydał – stosownie do art. 38 ust. 1 ustawy o usługach turystycznych – decyzję o zarezerwowaniu obiektu do odpowiedniego rodzaju obiektów hotelarskich. Oznacza to, że prowadzący działalność gospodarczą może posługiwać się słowem „hotel”, bo tylko wówczas jest hotelem w rozumieniu ustawy. W innym przypadku oznaczenie odnoszące się zarówno do oznaczenia samego obiektu, jak i posługiwania się tym oznaczeniem, m.in. w treści strony internetowej, jak i na wizytówkach zawierających informacje o działalności, jest niezgodne z przepisami ww. ustawy.

Ponadto w opinii strony zarzucanie w decyzji naruszenia interesów konsumentów w postaci obniżonego w odniesieniu do oczekiwanego standardu usług, jest nierzetelnością, ponieważ w żaden sposób treści prezentowane na stronie internetowej, jak i na wizytówkach nie przedstawiały niczego innego, nie okłamały klientów, nie wprowadzały w błąd.

Odnosząc się do powyższego, organ drugiej instancji wskazuje, że decyzja Zachodniopomorskiego WIIH została wydana na podstawie art. 32 ustawy o Inspekcji Handlowej, zgodnie z którym jeżeli jest to niezbędne dla usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości, wojewódzki inspektor wyda, w drodze decyzji, zarządzenie pokontrolne. W niniejszej sprawie zarządzenie w formie decyzji zostało wydane w związku z ustaleniami kontroli i brakiem podejmowania przez przedsiębiorcę jakichkolwiek działań zmierzających do usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości. Odniesienie się do naruszenia interesów konsumentów przez Zachodniopomorskiego WIIH, miało na celu umocnienie uzasadnienia dotyczącego stosowania nazwy „hotel” bez uzyskania decyzji właściwego marszałka województwa. Jednak, podobnie jak Zachodniopomorski WIIH, Prezes UOKiK uważa, że konsument dokonując zakupu usługi w obiekcie „Hotel Margo” może mieć przeświadczenie, iż korzysta z lokalu będącego hotelem, który spełnia wszystkie wymagania wynikające z przepisów ustawy o usługach turystycznych przypisane do hoteli. Niewątpliwie odbiorcami usług świadczonych przez przedsiębiorców są konsumenci, którzy poszukują miejsc noclegowych i wyżywienia o określonym standardzie. Wyborów dokonują najczęściej okazjonalnie przy wyjazdach prywatnych lub grupowych. Wielu konsumentów ma jednak określone doświadczenie w zakresie korzystania z usług turystycznych i hotelarskich i posiada wiedzę na temat tego, że obiekty skategoryzowane np. do grupy hoteli muszą spełniać określone wysokie standardy i takiego też standardu będą oczekiwać. Nie mają przy tym obowiązku sprawdzać czy oferta, jaką dysponuje dany przedsiębiorca odpowiada wszystkim wymaganiom stawianym danemu typowi obiektu. Dokonując zatem wyboru oferty konsumenci kierują się również nazwą obiektu. Wprowadzenie w błąd, polega więc na

zniekształceniu procesu decyzyjnego konsumenta poprzez wytworzenie w jego umyśle mylnego przekonania co do transakcji.

Przedsiębiorca w odwołaniu wskazuje również, że w większości krajów europejskich wszystkie obiekty mogą określać się mianem hotel, a dopiero przyznaniu gwiazdek może poddać się ten, kto uzna to za stosowne. Strona ma również wątpliwości czy ustawa o usługach turystycznych jest zgodna z prawem unijnym, a także czy nie narusza ustawy o sdg. Dodatkowo strona kieruje pytanie, czy Inspekcja Handlowa, widząc tak wielkie zamieszanie wokół tematu usług hotelarskich zwracała się kiedykolwiek do właściwego ministra z wnioskami mogącymi poprawić sytuację tej branży.

Odnosząc się do powyższego organ drugiej instancji wskazuje, iż powyższe argumenty strony pozostają bez wpływu na rozstrzygnięcie organu, albowiem decyzja została wydana przez Zachodniopomorskiego WIIH w oparciu o ustalenia kontroli i w odniesieniu do przepisów prawa obowiązujących, bez dyskryminacji wobec wszystkich podmiotów prowadzących działalność w zakresie usług turystycznych na terenie Rzeczypospolitej Polskiej.

Podsumowując, na podstawie zebranego materiału dowodowego, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał, że podjęta przez Zachodniopomorskiego WIIH decyzja była prawidłowa. W konsekwencji, organ pierwszej instancji miał podstawy do wydania zarządzenia w formie decyzji administracyjnej, na mocy której zarządzono wobec przedsiębiorcy Marka Szydłowskiego, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą „Hotel Margo” Marek Szydłowski w Cedyni, oznaczonym nazwą „Hotel Margo”, usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości polegających na używaniu prawnie określonej nazwy rodzajowej „hotel” w treści strony internetowej, na wizytówce i na zewnątrz ww. obiektu oznaczonego jako „Hotel Margo”, w którym świadczone są usługi hotelarskie, nie posiadając decyzji Marszałka Województwa Zachodniopomorskiego o zaszeregowaniu obiektu do określonego rodzaju, tj. wbrew przepisom art. 39 ust. 1 w związku z art. 42 ust. 1 oraz art. 43 ust. 1 ustawy o usługach turystycznych. Tym samym decyzja Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Szczecinie z 20 stycznia 2016 r. nr WPN.8361.256.2015 powinna pozostać w obrocie prawnym.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony i Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, 53 § 1 oraz 54 §1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270 z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Z up. P R E Z E S A
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
ZASTĘPCA DYREKTORA
Departamentu Inspekcji Handlowej
Dariusz Łomowski